

Michael Svennevig
UDE PÅ KANTEN
Portrætsamtaler om at turde

Uddrag fra samtalen med Kirsten Thorup

Kunst er berøringen mellem mennesker (uddrag).

MS: Der noget, der har slået mig i dine romaner, for noget af det der fascinerer mig er, at du altid skriver personligt, men aldrig privat. Du tager os meget tæt på og alligevel er der hele tiden en distance. Hvordan skelner du mellem det personlige og det private?

KT: Det handler måske om, hvordan man er som person. Jeg har slet ikke lyst til at offentliggøre mit liv, heller ikke i romanform. For mig er litteratur noget andet. Fiktion er ikke en affotografering af den virkelighed som vi oplever. Jeg tager forskelligt fra mit liv, for det er baseret på mit liv, og så er der en del der er opdigtet for at få det til at hænge sammen. Pludselig er der noget fra min barndom, der kan passe ind. Eller noget som jeg har oplevet engang for længe siden. Eller noget som nogen sagde i går. Eller et fysiognomi jeg har set i en bus, der passerede forbi. På den måde skaber jeg en ny virkelighed. Nu lyder det meget bevidst, når jeg fortæller om det, men det er ren intuition. Fiktion er som drømme man har om natten, hvor du også er i en virkelighed stykket sammen af mange elementer, som ikke nødvendigvis har noget med hinanden at gøre. Der kommer en person, som man måske har glemt eller mødt for mange år siden, ind i en historie hvor vedkommende ikke hører hjemme, men som passer i drømmen. Fiktionen kommer fra underbevidstheden. Sådan ser jeg det, når jeg kigger på det jeg har lavet. Enhver skriver ud fra egne udgangspunkter eller brændpunkter i sit liv. Jeg har lavet så meget, at jeg kan se hvor det kommer fra, og hvordan det er sat sammen. Det danner et mønster, der nok er sandere end

virkeligheden, for det går nedenunder det der skete. Der er mange, der genkender noget i mine bøger og siger: "Så slemt var det da ikke!", og jeg svarer: "Der skal forstørres lidt op, for ellers er det ikke interessant at læse". Jeg gør det for at finde ned til de dramaer, der ligger under overfladen. Alt det der ikke bliver sagt eller levet ud. For skulle man det, kunne man ikke fungere som menneske, så ville det blive ragnarok. Men de indre dramaer leves ud i litteraturen. Det gælder både for forfatteren og læseren. Det er katarsis, når du ser noget der er meget stærkt, og som du genkender uden selv at have været derude på kanten. Hvis jeg dramatiserer skyldes det, at i det ekstreme bliver det almene tydeligt. Det nytter ikke at være for finkornet, for så træder det ikke frem. Det gør det heller ikke i virkeligheden. Opgaven er at tydeliggøre det. Det er grunden til at der opstår det, som du måske og som jeg også selv opfatter som den kunstneriske distance. Det er det jeg forstår ved det kunstneriske arbejde, hvor virkeligheden genskabes.

MS: Jeg kan godt lide dit drømmebillede, for det er det drømme gør, når forskellige virkelighedsstumper rystes sammen.

KT: Tit drømmer jeg noget som jeg ikke har oplevet i virkeligheden. Eller befinder mig steder, hvor jeg endnu ikke har været. Drømme fortæller om fortrængte følelser. Men jeg synes at mange af mine drømme er kedelige. Ja, jeg er ret utilfreds med dem! (ler) Måske er det fordi jeg bruger noget af drømmestoffet i fiktionen. Men det er jo bare noget jeg tror. Jeg ved ikke om det passer. Man ved dybest set ingenting.